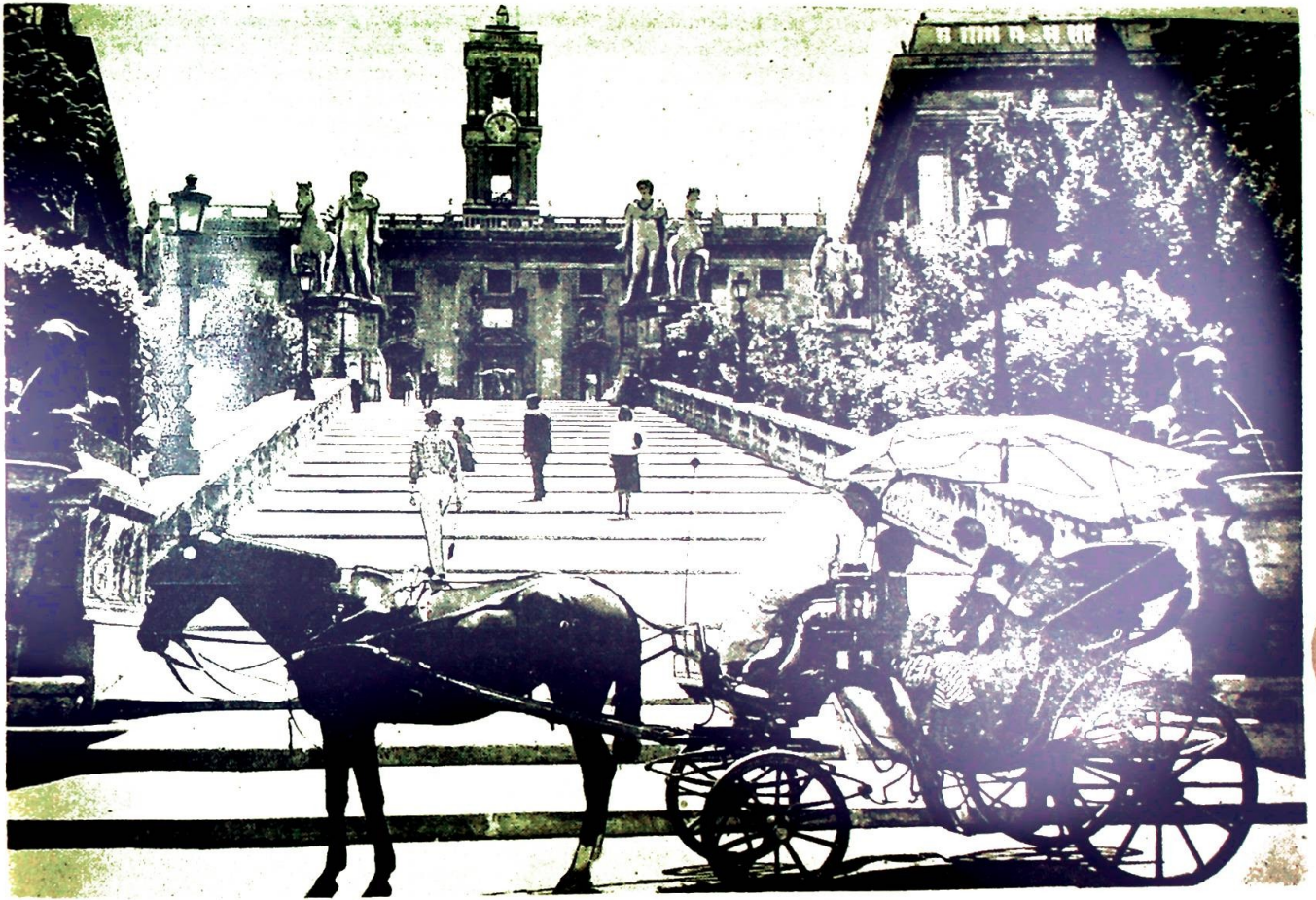

ST·OLAV

K A T O L S K T I D S S K R I F T

N R. 15

1967

FARVEL TIL SOMMERDRØMMEN

IDAG:

«KIRKEN SKAL IKKE FØRST OG
FREMST FORKYNNE KJÆRLIGHETEN,
DEN SKAL ØVE DEN»

INTERVJU MED CARITAS-
LEDEREN, PASTOR TAXT.

NEW YORK — Lutheranere og katolikker i staten New York har vedtatt felles retningslinjer for feiringen av 450 års-minnet for Reformasjonen. Det skal bl. a. holdes felles teologiske diskusjoner og samtaler i sognene om Reformasjonens forpliktelse, heter det.

ATLANTA — Erkebiskop Halinan i Atlanta er den tredje biskop fra den katolske kirke i USA som har oppfordret sin regjering til å stoppe bombeangrepene mot Nord-Vietnam. Erkebiskopen har undertegnet en henstilling om dette sammen med bl. a. dr. Martin Luther King.

LÖWEN — Kardinal Cardijn, stifteren av den kristne arbeiderbevegelsen døde i juli måned.

GENEVE — Kirkenes Verdensråd kommer til å sende fem observatører til legmannskongressen i Rom 11.—18. oktober.

MAASTRICHT — Tre legfolk fikk i sommer tillatelse av bispedømmet Roermond til å assistere sognepresten i sognet Mauritius i Schin-op-Geul ved utdeling av kommunionen. Tallet på kirkebesøkende var fordoblet i turisttiden.

PARIS — Situasjonen for den katolske kirke i Tsjekkoslovakia er merkbart forandret, sa den apostoliske administrator i Praha, biskop Tomasek i en uttalelse til et fransk blad i juli. Tomasek fortalte bl. a. at de unges interesse for religionen er stigende.

HELSINGFORS — Den ortodokse erkebiskop Pavvly, overhodet for de 70 000 ortodokse kristne i Finland har gitt landets katolikker lov til å benytte ortodokse kirker til sine gudstjenester på steder hvor det ikke finnes noen romerskkatolske kirkebygning.

RIO DE JANEIRO — Den brasilianske biskop-konferansen har vedtatt å ta i bruk morsmålet, portugisisk for hele messens liturgi, også for messens kanon.

Det har ellers vakt oppmerksomhet i Brasil at en ordenssøster holdt prekenen nylig under en messe som ble konselebrert av syv prester. Tidligere har brasilianske søstre fått tillatelse til å dele ut kommunionen på steder hvor man mangler prest.

ST. LOUIS — I et brev som først nå har blitt offentliggjort krevet den amerikanske kardinal Ritter under det annet Vatikankonsils fjerde sesjon at Kirken skulle komme med en absolutt fordømmelse av de kjernefysiske våpen. Kardinalen la i brevet også til at de konvensjonelle våpen måtte fordømmes fordi de innebærer muligheten for en total krig.

NOORDWIJKERHOUT — 70 europeiske biskoper fra de forskjellige bispekonferanser møttes 10. juli i Holland til et regionalt kontaktmøte. Fra Norden møtte biskop Martensen fra København.

Efter møtet offentliggjorde biskopene en beslutning om å studere mulighetene for å danne en permanent kontinental biskopkonferanse for den katolske kirke i Europa. Det eksisterer allerede slike sammenslutninger for Latin-Amerika og Afrika.

ISTANBUL — Pave Paul var onsdag den 26. juli i Tyrkia på sin femte utenlandsreise. Han traff patriarken Athenagoras og den tyrkiske president Sunay og besøkte senere bl. a. Effesus. Reisen foregikk med fly.

FORSIDEBILDET

Fra Capitol i Rom en het juledag. Neste nummer kommer 26. august.

GUDSTJENESTER PÅ SØN- OG HELLIGDAGER	Stille messe	Høymesse
OSLO: <i>St. Olavs kirke</i> , Akersveien 5. Biskopen og prestegården 20 72 26. Sogneprestkontoret 20 72 44	7.00 9.00 9.45 og 19.00	11.00
<i>St. Hallvard kirke</i> , Fransiskanerne, Enerhauggt. 4, tlf. 67 23 83	8.35 18.00	11.00 —
<i>St. Dominikus kirke</i> , Dominikanerne, Neberggaten 15, tlf. 55 07 71	8.15 9.00 11.30	10.00 —
<i>Vår Frue Villas kapell</i> , Montebello, Ullernchausséen 52, tlf. 55 81 21	8.30	—
<i>Grefsen kapell</i> , Glads vei 23, tlf. 212355	9.00	10.30
<i>Lunden kloster</i> , Øvre Lunden, tlf. 21 25 87		10.00
ARENDAL: <i>St. Franciskus kirke</i> , Tyholmen, tlf. 22 209	8.00	11.00
BERGEN: <i>St. Paul kirke</i> , Christies gt. 16, tlf. 15 410	9.00 19.00	11.00 —
<i>Vår Frue kirke</i> , Helleveien, tlf. 57 353 — 57 707	9.30 19.00	— —
DRAMMEN: <i>St. Laurentius kirke</i> , Cappellensgt. 1, tlf. 83 20 19	8.30	10.30
FREDRIKSTAD: <i>St. Birgitta kirke</i> , Kongens gt. 9, tlf. 11 438	9.00	11.00
HALDEN: <i>St. Peters kirke</i> , Kristian V's pl. 1, tlf. 81 168	8.00	10.45
HAMAR: <i>St. Torfinns kirke</i> , Torvgt. 113, tlf. 23 751	8.30	11.00
HAUGESUND: <i>St. Josefs kirke</i> , Haralds gt. 21, tlf. 23 195	8.30	11.00
HØNEFOSS: <i>St. Theresia kirke</i> , Vesterngt. 5, tlf. 21 266	8.00	10.30
KRISTIANSAND S.: <i>St. Ansgar kirke</i> , Kirkegt. 3, tlf. 24 225	8.00	10.30
LILLEHAMMER: <i>Mariakapellet</i> , Weidemannsgt. 3, tlf. 52 550	—	10.00
LILLESTRØM: <i>St. Magnuss kirke</i> , Romeriksgt. 1, tlf. 71 28 85	8.30	11.15
MOSS: <i>St. Mikael's kapell</i> , Ryggeveien 24, tlf. 51 038	—	11.00
PORSGRUNN: <i>Vår Frue kirke</i> , Sverres gt. 26, tlf. 50 793	7.45	10.45
SARPSBORG: <i>St. Olavs kapell</i> (1. og 3. søndag) O. Haraldssonsgt. 49, tlf. 53765	17.30	—
STABEKK: <i>Maria kirke</i> , Nyveien 17, tlf. 53 77 35	8.30 19.00	10.45
STAVANGER: <i>St. Svithun kirke</i> , Dronningens gt. 8, tlf. 25 534	8.00	10.30
TØNSBERG: <i>St. Olavs kirke</i> , Sandefjordsgt. 1, tlf. 11 949	8.00	10.45
TRONDHEIM: <i>St. Olavs kirke</i> , Prinsensgt. 2a2 Biskop og prestegården tlf. 21 214	8.45 19.00	11.00 —
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Ila tlf. 21 670	6.15	—
KRISTIANSUND N.: <i>St. Eysteins kirke</i> , Flintegt. 5, tlf. 72 779	8.00	11.00
LEVANGER: <i>St. Torfinns kirke</i> og <i>St. Eysteins sykehus</i> , Jernbanegt. 29	8.30	11.00
MOLDE: <i>St. Sunniva kirke</i> , Parkveien 23, tlf. 51 467	8.30	11.00
ÅLESUND: <i>Vår Frue kirke</i> , Nørvesund, tlf. 7558	8.30	11.00
TROMSØ: <i>Vår Frue kirke</i> , Storgt. 94 Biskop og prestegården, tlf. 3604	8.15	10.30
<i>St. Elisabeth hospital</i> , Mellomveien 15, tlf. 2101	6.20	—
BODØ: <i>St. Eystein kirke</i> , Hernesveien 22, tlf. 21 783	8.15	10.30
HAMMERFEST: <i>St. Mikael kirke</i> , Salsgt. 52, tlf. 1447 (1. VII—31. VIII (St. Elisabeth Institutt, tlf. 1392)	19.00 8.00	10.30 10.30)
HARSTAD: <i>St. Sunniva kirke</i> , Skolegt. 4, tlf. 1205	8.00	10.30

OM TROENS ÅR

Hvor ofte er ikke vi kristne blitt tiltalt med disse ord. Og dog, hvor ofte har vi tenkt nærmere over hva de innebærer? Vi er gjenstand for en spesiell kjærlighet, nett-opp fordi vi er troende. Apostelen Jakob sier klart fra at troen kan være levende og den kan være død. Der finnes også mer eller mindre levedyktige mellomstadier; men la oss ikke nøye oss med det omtrentlige når det gjelder dette vårt livs fundament. Vårt mål må være en fremveldende levende tro som, ifølge Mesterens ord, kan flytte fjell.

Den 29. juni erklærte Pave Paul inneværende år, frem til samme dato 1968, for et *troens år*. Selve høytidsdagen kjenner vi: ihukommelsen av apostlene Peters og Paulus martyrdød i Rom. I år er det, etter den tradisjonelle tidsfestelse, 1900-årsjubileet for denne hendelse. Fordi det var for sin tro Peter og Paulus gikk i døden, har Paven ønsket å erklære dette for et troens år. Men der er mer. Paven har ved flere anledninger lagt for dagen en viss engstelse fordi han mener troen for manges vedkommende er truet i den aktuelle situasjon. Hensikten er dermed klar: Vi er alle bedt om å gå grundig i oss selv på dette vesentlige punkt.

Der tales meget i våre dager om kriser av den ene og av den annen art i Kirken. For den enkeltes vedkommende vil en slik krise ikke minst ha sitt opphav i et mangelfullt engasjement som på sin side bunner i utilstrekkelig fordypelse: vårt innerste Jeg er forblitt uberørt. Men akkurat troen nekter å leve et slikt skinnliv i oss. Er den ikke ekte, vil den før eller siden gi etter under stress.

Det viktigste som kan sies om vår tro er at den ikke gjelder en sak, men en person: *Credo in unum Deum*. Altfor mange av oss har bygget opp en «klippefast tro» av

læresetninger og formler, men uten tilstrekkelig forståelse av at der bak disse sannheter er én som har uttalt dem, og som gjør dem troverdige, fordi han er Guds talerør, Guds Ord, Gud selv. Derfor må dette troens år i første rekke bli en utdypning og grunnfestelse av vårt forhold til Kristus. Dette forhold består i en autentisk kontakt mellom personer; uten dette vil alle andre anstrengelser være forgjeves, og troens år vil gå oss hus forbi.

Det gjelder med andre ord ikke så meget å gå inn for å bevare bedre enn hittil et statisk trosforhold, men å gi vår tro et fastere grunnlag, en større dynamikk. Dette innebærer at vi må berede oss til kamp — til kamp mot og til kamp for. Kirkens ønske er uten tvil at vi skal besinne oss på å stå imot verdens ånd i den utstrekning denne motarbeider troens lydhørhet overfor Gud. På den annen side har Kirken i dag etter Konsilet fått en ny bevissthet om å være sendt til verden slik den faktisk er. Og Kirken det er vi alle. Hver især trenger vi en mer slagkraftig tro som ikke fortaper seg i spissfindigheter og subtiliteter, men som konsentrerer seg om det vesentlige.

Sitt mest markante uttrykk finner denne tro i en fornyet og åjourført liturgi hvor alle er aktivt engasjert. Den etterkonsiliære liturgiske reform gjelder altså oss alle. Vår umiddelbare oppgave må være å gi plass i oss selv for denne reform, tilegne oss dens målsetning, — gudsfolkets aktive medvirken i de hellige riter. Men denne medvirken har bare da en mening når den er uttrykk for et overnaturlig trosliv i oss.

Ved siden av den private bønn, deltagelsen i liturgien og mottagelsen av sakramentene er det av vital betydning for oss at vår tro blir næret av en dypere og rikere innsikt. En uuttømmelig kilde til religiøs fordypelse er og blir lesning og meditasjon av den Hellige Skrift. Men forat vi skal leve og føle med Kirken er det også uunnværlig at vi «følger med». Jeg vil særlig legge våre troende på hjerte i dette troens år å ta opp til studium, både alene og i grupper, de to dogmatiske konstitusjoner fra det 2. Vatikankonsil: «Om Guds Åpenbaring» og «Kirken». For å hjelpe våre katolikker til en lettere forståelse, vil vårt bispedømme i løpet av inneværende år utgi forenklede utgaver av disse tekster, idet jeg er klar over at ikke alle kan lese Konsilets dokumenter med like stor letthet og utbytte.

Å være kristen i denne tid er en utfordring som for mange kan virke overveldende. Verden omkring oss er oftest så lite preget av et autentisk kristent syn at de fleste foretrekker å leve sin kristendom i det skjulte. Men er vi ikke alle kalt til å være levende vitnesbyrd om vår tro? For legfolkets del vil dette vitnesbyrd måtte avlegges der hvor livets tilskikkelser har forankret dem. For de flestes vedkommende vil dette si i hjemmet og i erhvervs-livet. Å la den kristne tro gjennomsyre ens daglige gjøren og laten er en hovedoppgave i seg selv og et apostolat i egentlig forstand. Det troens år som vi nå er inne i bør gi hver av oss en ny impuls til å ta fatt på denne oppgave. På dette felt kan og bør vi føre en kamp for, — forat troens overveldende positive innhold skal prege vår tilværelse her og nå. Evangelisten Johannes sier det slik: «Vår tro er den seier som har overvunnet verden». (1 Joh. 5, 4.)

† John W. Gran
Biskop av Oslo.

NESTE NUMMER

KATOLISISMEN HAR RETT, SA HVORFOR FORANDRE DEN? Dette er tittelen på pater Finn D. Thorns artikkel som vi bringer i neste nummer av «St. Olav».

(Bladet kommer ut hver 14. dag og koster kr. 25 for et årsabonnement.)

LEGMANNS- KONGRESSEN I OKTOBER

Den norske delegasjonen til høstens store legmannskongress i Rom kommer til å bestå av følgende medlemmer:

Sverre Bagge, søster Felicia, Kari Hansen, Per Klingenberg, Lars Roar Langslet, Vav Bergvall, Ingerid Hamre, Vera Henriksen, Olav Henriksen, Greta Trondsen, Aimee Wedset, pater Raulin, Emily Holm, søster Helene Margrethe, søster Sigrid, Anne-Lise Resser, Dag Resser, Dagny How, Baby Johannessen, Brita Paus, Gunnar Magnus, Åge Rønning, Lorentz Klüver, Daniel Haakonsen, Helga Løvland, Ragnar Løkke og pastor Edvard Vogt, den siste møter som faglig ekspert.

VATIKANET — Den antimodernistiske ed som ble innført av pave Pius X i 1910 er nå ikke lenger i bruk, melder Kongregasjonen for troselæren.

LITURGISK KALENDER

SØNDAG 13. august: 13. søndag etter Pinse (Evangeliet om de ti spedalske).

MANDAG: Vigilien til Maria opp-
tagelse i himmelen.

TIRSDAG: Maria opptagelse i him-
melen.

ONSDAG: Joakim, bekjenner.

TORS DAG: Hyacint, bekjenner.

FREDAG: Agapit, martyr.

LØRDAG: Johannes Eudes, bekjenner.

SØNDAG 20. august: 14. søndag etter
Pinse («Ingen kan tjene to herrer»).

MANDAG: Johanne Francisca de
Chantal.

TIRSDAG: Marias rene hjerte.

ONSDAG: Filip Benitius, bekjenner.

TORS DAG: Apostelen Bartolomeus.

FREDAG: Ludvig, konge og bekjen-
ner.

LØRDAG: Sefirinus, pave og martyr.

Et direkte spørsmål til norske ka-
tolikker:

Hvor mange av dere vet noe om det sosiale arbeide i Oslo Katolske Bispedømme? Aner dere for eksempel noe om den virksomhet Caritas Norge driver, en innsats som spenner fra byggeplaner i Afrika til «øyeblikkelig hjelp» for trossfeller som havner her i landet som politiske avhoppere fra kommunistlandene.

Vi kan kanskje våge å svare med en gang: Vi vet lite eller ingenting. Bladet «St. Olav» kan nok lastes for det, men det finnes også andre grunner, bl. a. en ennå sviktende forståelse av hvor mye det sosiale arbeide og den praktiske medmenneskelighet i dag betyr i Kirkens arbeide.

Dette er derfor et forsøk fra vår side på å gi berettiget honnør til den mann som romslig og i pakt med både pave Pauls siste encyklika om «Folkens utvikling» og moderne menneskers krav til de som kaller seg kristne, akter så langt han formår å gi mennesker han kommer i kontakt med noe å spise, et sted å bo, en håndrekning og vennskap — før han preker Guds ord for dem. Vi tenker på Caritaslederen, pastor Harald Taxt.

Om han skal lykkes, er det bl. a. vi som avgjør.

I hvert nummer av «St. Olav» står det en liten Caritas-annonse som innledes med ordene «Bær hverandres byrder». Ordene er avgjørende for det hjelpearbeide Caritas Norge driver. Den er en kirkelig organisasjon, opprettet av biskop Gran i Oslo, den er tilsluttet Caritas Internationalis og skal støtte, oppmuntre og koordinere velferdsarbeidet innen bispedømmet og drive velferdsarbeide blant flyktninger og immigranter. De siste må-

A.R.:

PASTOR M

neden har man som alt nevnt også påtatt seg et U-hjelpprosjekt og dermed sprenget på en måte de gamle rammer for virksomheten. Organisasjonen ledes av et styre oppnevnt av biskopen, i det daglige er det noen trofaste medarbeidere som har ansvaret: Pastor Taxt selv, hans sekretær og assistent, Ragna Rosati, søster Intermerata, Odd Barra og Brita Paus samt de to ungarske prestene som stadig er på farten rundt til sine spredte landsmenn, pater Horvath og pater Terescsenyi. For å nevne noen, det er også andre.

Hva er bakgrunnen for deres innsats?

Pastor Taxt sier det slik:

— Det er klinkende klart etter Konsilet at Kirken har en sosial oppgave. Den jevne daglige medmenneskelighet må komme til uttrykk som en del av det evangeliserende arbeidet, vi skal bære hverandres byrder.

— Kirken skal ikke først og fremst forkynne kjærligheten, den skal øve den. Og det vil ofte si: øve den mot det enkelte menneske den daglig møter.

Og han legger til:

— Menneskene skal møte en Kirke som er en omsorgsfull mor. Det nytter ikke å preke Guds ord for et menneske som har en tom mave.

— Når man ser hvordan Kirken ute i Europa i dag yder sosial innsats, ser man den veldige utvikling som har foregått de siste 10—20 årene på dette felt.

— Svikter vi norske katolikker ennå her?

— Vel, hvor mange av våre trossfeller har bevissthet om sine medmenneskers lidelser? Ikke engang en promille av våre katolikker har bidratt til vårt Caritas-arbeide.

Ragna Rosati: Men det er katoliker som hjelper oss, vi må først og fremst nevne dem.

Pastor Taxt: Hvorfor det? Man skal ikke rose folk fordi de er normale kristne.

Ikke desto mindre: selvfølgelig er det hyggelige lyspunkter i bildet. I neste omgang forteller Caritaslederen med glede nettopp om dem. Søstrene er ofte storartet. — Hvis vi ber dem om hjelp i en spesiell sak, er de alltid

ED AFRIKAPLAN OG AVHOPPERE

INTERVJU MED CARITASLEDEREN HARALD TAXT

positive. Og det har vært engasjement andre steder. Den lille flokken av katolikker i Drammen har samlet penger til en motorsyssel for en indisk prest (også en Caritas-oppgave), trofeller i Porsgrunn og Halden har vært hjelpsomme og forstanderinnen på hospitalet i Arendal, søster Andrea er en god venn.

Det er altså bare det at oppslutningen ennå er for liten. Ansvar for det sosiale arbeidet som bispedømmet driver hviler på oss alle.

AFRIKANSK PROSJEKT

La oss starte med det nyeste prosjekt Caritas Norge er med på, byggingen av en ny sykepleieskole ved Nsambya hospital i Kampala, Uganda. Idéen kom visst opprinnelig fra Legmannsrådet som et mindre prosjekt, i dag er det en felles skandinavisk aksjon og et millionbudsjett:

Nsambya Hospital ble grunnlagt i 1903 av «The Fransiscan Sisters,

Dundalk, Eire», som fortsatt eier og driver sykehuset, samt tilhørende sykepleieskole og jordmorskole.

Nsambya Hospital kan ta opp til 250 pasienter hvorav 66 på fødeavdelingen. Alle avdelingene er gamle og overfylte, bortsett fra barneavdelingen som ble bygget i 1960. Laboratoriet er stort og åpent og meget vel utstyrt. Til sykehuset hører også røntgenavdeling, poliklinikk og avdelinger for helseopplysning, svangerskaps- og spebarnkontroll.

To av personalet på sykehuset er norske. Den ene er forstanderinnen, moder Agnellus, født Marit Elisabeth Larsen, den andre er en tidligere norsk fredskorpsdeltager, Aslaug Berg fra Oslo som bestyrer røntgenavdelingen og er ansvarlig for poliklinikken. Hun kom til Uganda i 1963 og giftet seg i 1965 med en av landets borgere, hun har tjenestegjort ved Nsambya Hospital siden mai 1966.

Helsedepartementet i Uganda yter tilskudd til både selve Hospitalet og opplæringen av nye sykepleiere, men det trenges altså nye bygninger. Kapasiteten for sykepleierskolen og jordmorskolen vil i første omgang kunne utvides til ca. 176 elever dersom man får reist en ny skolebygning. Den tyske hjelpeorganisasjonen Miserior har skaffet midler til bygning av et nytt elevhjem.

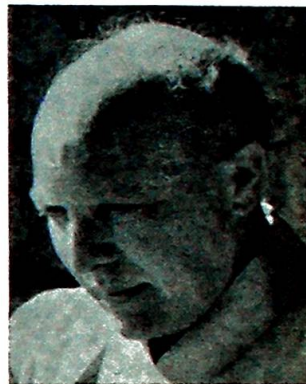
I ansøkingen fra Caritas Norge til Norsk Utviklingshjelp het det derfor:

«Hensikten med denne søknad er å skaffe til veie midler til å få reist en ny sykepleieskole. Hospitalets administrasjon gjør regning med å kunne klare driftsutgiftene også i årene som kommer, og denne søknad er derfor kun en søknad om tilskudd til oppføring av nybygget.»

Caritas er Oslo Katolske Bispedømmes organ for sosialhjelp innen- og utenfor Norges grenser. Vi ønsker i 1967 å igangsette en aksjon i Norge for å få reist en fullverdig sykepleieskole ved Nsambya Hospital.»

Caritas Norge søkte på dette grunnlag om et tilskudd fra Norsk Utviklingshjelp på 900 000 kroner. I tillegg til dette kommer det man har påtatt seg fra katolsk hold i Skandinavia å skaffe: 150 000 kroner.

Like før sommerferien kom så det gledelige budskap fra Norsk Utvik-

Pastor Harald Taxt.

lingshjelp om at ansøkingen var innvilget: man kan gå igang med å realisere det skandinaviske prosjekt i Uganda, et prosjekt hvor Caritas Norge i høyeste grad er med.

— Vår hovedoppgave som organisasjon ligger her i landet, i arbeidet for flyktninger og imigranter, sier pastor Taxt. — Men vi kan i dagens situasjon ikke la være å ta opp også u-landproblemet, spesielt etter pavens inntrengende appell i «Folkenes utvikling».

ET VANSKELIG PROBLEM

Problemene hjemme er meget vanskelige og krever tid og arbeide. Pastor Taxt kom praktisk talt flyende til samtalen med «St. Olav» direkte fra varetektsarresten, fem nye avhoppere fra Polen trengte hjelp. I disse tilfellene, hvor avhopperne som regel er katolikker, henviser ofte Statens utlendingskontor og Politiets fremmedkontroll sakene til Caritas. Mange ganger bringes de ukjente direkte fra varetektsarresten — hvor de automatisk havner inntil papirene er undersøkt — til Caritaskontoret i Fagerborggaten 17 i Oslo. Det blir så kontorets oppgave å forsøke å skaffe avhopperne bolig og arbeide, så hurtig som mulig.

— Hvordan gikk det med de siste tilfellene, pastor?

— Vi hadde plutselig fire, fem nye tilfeller denne uken. Ved et lite mirakel har vi skaffet to av dem, et ektepar, husrom og arbeide, de andre er plasert på et hospits i fjorten dager med kommunal garanti, mens vi fortsetter å lete etter muligheter.

(Forts. side 241)

Nordiske katolikker engasjerer seg samlet i et U-prosjekt.

BERGEN

Det har vært holdt søsterseminar i Bergen for annet år på rad. Det var foredrag av bl. a. pastor Vranken, pater Raulin og vitenskapelig assistent Grete Tuften Bakken fra Instituttet for kirkehistorie ved Universitetet i Oslo.

Pater Patfoort ledet sang og liturgi under seminaret, og fransiskusøstrene viste igjen stor gjestfrihet for de over 60 deltagerne.

SØLIBATET

Det engelske blad The Tablet har kommentert pave Paul VI's rundskrivelse om prestenes sølibat og skriver bl. a.:

En rundskrivelse behøver ikke å være det første — og heller ikke det siste — ord om det emne den handler om, her danner Sacerdotalis Coelibatus ingen unntagelse. Det som står i den er hverken isolert eller uforutsett. Selv om paven har fulgt den vanlige fremgangsmåte ved utarbeidelsen av den og ofte har føyet sine personlige synspunkter inn i teksten, er det ingen hemmelighet at materialet kommer fra tre selvstendige kommisjoner av sakkyndige fra forskjellige kanter av verden. De representerte forskjellige synspunkter, videre er biskopene blitt rådspurt og man har tatt individuelle tilfeller i betraktning.

Den situasjon rundskrivelsen har blitt til i er alvorlig nok, et antall prester og legfolk både i USA, Holland og andre steder har uttalt seg til fordel for gifte prester. Rundskrivelsen må også sees i sammenheng med konsilet og er en del av den gjennomgripende selvransakelse og radikale fornyelse Kirken selv har pålagt seg, skriver bladet.

«St. Olav» vil komme tilbake til dette problem i et av de kommende numre.

EDMONTON — Den engelske teologen Charles Davis hvis brudd med den katolske kirke vakte oppsikt i fjor har fått et gjesteprofessorat ved universitetet i Edmonto i Kanada. Han skal arbeide ved det filosofiske fakultet.

WEWAK — To katolske prester, pater Zambesi og pater McKenna ble drept ved et flycrash nylig i det området hvor de arbeidet som misjonærer. (I et intervju sommeren 1966 brakte «St. Olav» stoff om misjonsarbeidet i jungelområdene i Ny-Guinea.)

BARBRO ALVING:

«MEDMENNESKELIGH

BESØK PÅ «UTPOSTER» I

Replikkskifte på et katolsk sykehus med utenlandsk personell i Syd-vietnam:

— Tenker De og de andre på å fortsette her selv når krigen slutter, doktor?

— Vi blir. Når det engang blir fred, kan vi jo begynne med det egentlige arbeide. En av mine sykepleiersker her sa for en tid siden: bare de ville slutte å skyte på begge sider og isteden begynne kampen mot malaria.

En reise i det sultrammede India og det krigsrammede Vietnam blir et møte med hunger og nød, med lidelser og død. Men det blir også et møte med en vilje til å hjelpe og en medmenneskelighet av fineste merke. Man ferdes mellom utposter som er bemannet av mennesker med kristen barmhjertighet. Og som har en nesten bister beslutsomhet om å mestre situasjoner hvor håpløsheten ellers ville seiret.

En av de merkeligste menneskene i dette området er denne doktoren, til tross for at hun — for det er en hun — kom til å reagere kraftig mot betegnelsen hvis hun hørte den. Hun heter Patricia Smith, og blir kalt Pat

av alle. Hennes sykehus kalles kort og godt for Pat Smiths sykehus enda det offisielt heter Minh Quy Hospital. Navnet gir et glimt av Vietnams blodige nåtidshistorie, det minner oss om to katolske prester som — enda det nå er atskillige år siden — ble drept av den kjempende frigjøringshæren. En var franskmann, en vietnameser.

Sykehuset ligger i, eller like utenfor den lille byen Kuntum i fjelltraktene i de centrale områder av Syd-vietnam. Det finansieres katolsk, gjennom Catholic Relief Service og frivillige bidrag i Amerika, blant annet ved en innsamling som kalles «en dollar i måneden» i katolske familier.

Sykehuset er lite, men rommer innenfor sine lave, hvite vegger en stor pionerinnsettsats. Det betjener folket i fjellbyene, og de står i en særlig stilling. Fjellfolket i Syd-vietnam er de som er anderledes, man kan se det alt på de ytre tegn, de er mindre av vekst, mørkere i huden, med knudrete ansikter som på ett vis er vidunderlige vakre selv når de er stygge. Slik Guds fattigste alltid er vakre. De er de fattigste blant de fattige i Vietnam og utgjør noe av et «negerproblem»

T AV FINESTE MERKE»

ETNAM OG NORDØST-INDIA

i Vietnam. Flertallet av vietnamesere ser ned på dem — slik folk opptrer verden rundt mot de som er anderledes og «primitive». Slik en trangsynt amerikansk opinion ser på de farvede og slik en trangsynt svensk opinion ser på sigøynerne.

Følgen er at fjellfolket er blitt dårligere stilt enn de andre på mange måter. De har hittil praktisk talt ikke hatt noen medisinsk hjelp, ingen steder hvor de våget å gå med sykdommer og for å få foretatt kirurgiske inngrep.

Så kom Pat Smith. Hun har vært i Vietnam i åtte år, sykehuset har eksistert i fire. Hun er fra Kentucky og i førtiårsalderen. Hun er utdannet for almindelig praksis, men på grunn av omstendighetene har hun bedrevet megen og kvalifisert kirurgi. Det er tilfeller som kommer til henne dels gjennom «sivile» sykdommer, dels på grunn av krigen. Man sitter i hennes lille, overfylte kontor hvor hermetikkbokser kjemper om plassen med religiøs litteratur. Skapdøren hopper av og til av kraftige artilleridetonnasjoner ikke langt borte. To krigsskadete menne i blodflekke kamouflasjebuser blir båret inn de første fem minuttene jeg er tilstede. Det er egentlig ikke et krigssykehus, men fjellboerne vil ikke andre steder enn til Pat Smith, hos henne kjenner de seg hjemme og trygge.

Hun ligner ingen annen doktor jeg har sett. Hun kjederøker sigaretter på runden gjennom salene og sier en rask borbønn når hun på stående fot slenger i seg noen skiver skinke av en boks, det er hennes lunsj. I det ytre er hun en kvinne med kortklipt hår og en brå tone, det indre kommer frem i et vidunderlig smil som sprer seg som gjensinn over pasientenes engstelige ansikter. Hun utstråler en urokkelig ro til tross for at hun fungerer som en distriktslege med et usedvanlig stort register: fra å operere sønderskutte hofteledd til å fastslå mystiske mavesykdommer som herjer dødlig blant fjellfolket og aldri nevnes i Vestens medisinske lærebøker. Hun har røntgenapparat, men for tiden ingen film. Det går på ett vis likevel. Ferie i USA har hun hatt to ganger på disse åtte årene.

Det var ikke hennes mening å bli i årevis i dette fremmede landet. Hvorfor gjorde hun det? «Det er så mye å gjøre her.» Det ordet — fra et barskt menneske med stor fromhet på bunn — gjelder inn i fremtiden.

KATOLSK HJELPEVIRKSOMHET I INDIA

«Man ferdes mellom utposter som er bemannet av mennesker med kristen barmhjertighet.»

Min andre utpost fant jeg i India. Nærmere bestemt staten Bihar i det nordøstlige hjørnet, det hardest rammede området i hele India. To års tørke har gitt sulten herredømmet over millioner av mennesker. Hovedstaden heter Patna. Der finnes det en sandfarvet katedral og en bispegård som er sentrum for den katolske virksomheten. Det traff seg slik at jeg var over en søndag i Patna: India er det land hvor vakre mødre i skinnende søndagssarier går til kommunion med sovende spebarn på armen, det er et godt syn. Og i hjelpesenteret vrimler det av tyske nonner, de hører til Institute of the blessed Mary og har vært her i 114 år, ja ikke de samme nonnene selvfølgelig. En forresten,

Barbro Alving.

et veldig hyggelig og godt menneske, søster Adelgunde fra Stuttgart, har vært her i femti år.

Det finnes bortimot 32 000 katolikker i Bihar. Amerikanske søstre fra Cleveland, USA driver sykehuset The Holy Family Hospital. En veldig katolsk undervisningsanstalt dominerer sin del av bybildet. Man har de samme problemer med nyrekruttering utenfra som andre steder i misjonen i India. Det har ikke kommet inn noe nytt personale utenfra siden 1954, de stoppes av sperringer, dels fordi de

(Forts. side 242)

14 ÅR GAMMEL KATOLIKKS MENING

Fra «Katolsk Ugeblad i København klipper vi disse linjer av en 14 år gammel Helsingørskatolikk, unge Pias, innlegg. Var det noen som trodde alle dagens unge flyktet fra problemene?

«Opfylder vi da Herrens ord, når vi i så høy grad glemmer menneskene omkring os? Gør vi efter hans bud, når vi lukker døren og har nok i os selv og lader Gud og staten om resten? Mon ikke snarere vi da ligner de skriftkloge og farisæerne — hyklerne — der nok prædiker barmhjertighet og roser sig af deres egen godhed, mens deres indre er fyldt med det skidt, de selv træder på . . .

Bør de, altså vi, der har i overflod, ikke hjelpe bedre og mere aktivt, end vi hidtil har gjort? Hver dag dør utallige mennesker af sult på jorden, hver dag bliver vietnamesiske børn ramt af napalbomber — bliver forbrændt og ætset i deres hud, mærket for livet, — hver dag bliver folk undertrykt og pint, men-

nesker som I og jeg, men mennesker der har lært Alvoren bedre end vi, mennesker der hver dag må vente døden og et mørke de ikke kender, mens de, fysisk og psykisk, gennemgår grufulde lidelser.

Det, jeg her opfordrer til, er jo ikke, at vi skal sælge alt hvad vi ejer og give det til de fattige. Det jeg opfordrer til, er, at vi skal gøre noget for vore medmennesker med de midler og evner der står til rådighed. Man kan starte indsamlinger, skrive og propagandere, skænke penge osv. Vil man ikke sende penge til u-landene, fordi man mener deres regeringer selv må lære at hjælpe befolkningen, kunne man måske ofre lidt af sin uddannelse på disse nødstedte lande på den måde, man nu finder frem til, — eller man kunne, hvis forholdene er til det, adoptere et Vietnam-barn eller opfordre andre stærkt til det. Vi må og vi skal se i øjnene, at hvis vi virkelig ville — ville hjelpe — kunne vi jo!

BLIKK på TIDEN

LYSTSPILLET LIVET

■ Feriene er over — eller nærmer seg slutten — for de fleste. Om en uke begynner skolene igjen, dagene er en aning gjerrigere med lyset, luften har snart en bitter høstsmak. Turistene vinker farvel til Munchmuseet. Våre liv skifter tone.

Annonserenes farvesprakende salgstilbud forfulgte oss selvfølgelig også denne sommeren, de hang i kiosken i den lille Sørlandsbyen, i vedbua i hytta på fjellet, de gnistret på jernbanestasjonen i Kiel. Overalt hvor vi var.

I deres drømmeverden er skiftet mellom årstidene kunstig. Sommeren er en tid for å selge badedrakter, høsten en tid for tweed. Og alt går som en lek med badedrakter og tweed og ny hårshampoo — året rundt.

Siden det altså går mot skarpere dager, vil vi trykke noen ord om disse tusenkunstnerne. Carl Fr. Engelstad skriver i «Vår Kirke» under tittelen «Lystspillet Livet» blant annet:

«Av og til spekulerer jeg på om vi, folk flest, virkelig er dumme, eller om vi bare oppfører oss sånn at noen — f. eks. annonsører — tror vi er det. Eller hva er det egentlig som ligger bak, når en kosmetikkfabrikk annonserer at nå kan livet bli et lystspill — til og med bare i to akter, først barndommen (lykkelig og glad og ubekymret da, selvsagt) og derpå (og det er naturligvis i den akten hovedforhandlingen utspilles) ungdommen. For, står det i annonsen, «en tredje akt er umoderne nå til dags.

????

Får vi de annonser vi fortjener? Jeg mener: Vi lever i en verden i krisenes og katastrofenes tegn, med atomeksplosjon og befolkningseksplosjon som truende muligheter, vi lever i en atmosfære av stress og nevroses og allslags fluktforsøk inn i alkoholisme og narkomani, vi lever i en sosial og moralsk oppbruddsperiode som slår bena vekk under folk, de mister sin fornemmelse av trygghet og mening og fasthet og linje i tilværelsen, den ene etter den andre. Sosiologer og psykologer og kriminologer og etikere og politikere og prester og lærere klør seg i hodet og vet ikke sin arme råd.

Men altså, vær så god: Livet — et lystspill i bare to akter, hvorav den siste er evigvarende ungdom og skyfri lykke. Bruk skjønnehetskrem!

Er det vår egen skyld? Går det an å servere alminnelige mennesker med et minimum av sunn fornuft den slags idiot-annonser, dersom det ikke finnes et eller annet grunnlag for det, hemmelig eller åpenbart?

Får vi denslags annonser fordi annonsøren på en eller annen måte har greid å lure ut av oss vår dypeste hemmelighet: Det er dette eller noe lignende vi dypest går og drømmer om eller lengter etter eller flykter inn i, med vår underbevissthet om ikke annet, selv om vår dagklare fornuft tar oss i kraven iblant og korrigerer oss?

Jeg vet ikke — jeg spør meg selv, og Dem.»

Utenfor vinduet er det så grått akkurat da jeg leser gjennom dette, at jeg uvilklårlig famler etter paraplyen. Vil ha den for hånden i tilfelle det skulle lekke av taket. Mine tanker er ennå fulle av sommerhusdrømmer.

Ah, det er sant, jeg har glemt den igjen ett eller annet sted. Må kjøpe en ny. Jeg så da virkelig en annonse for nye paraplyer tidligere i dag et sted...

HEDEMORDERNES BIBLIOTEK

■ Gunnel Vallquist anmeldte i en kronikk i Aftenposten i juli (7/7) den engelske forfatterinnen Pamela Hansford Johnsons siste bok om voldspornografi og seksualforbrytelser. Hun refererer her til den såkalte hedemordsprosessen som fant sted i England i 1966 og ber om en grundig undersøkelse av forholdet mellom pornografi og forbrytelser.

«Før i tiden ble den optimistiske katarsis-teori hevdet av de fleste: den passive lesning eller betraktning av voldsfremstilling skulle virke som en utløsning av de iboende tendenser til vold, som derigjennom skulle nøytraliseres. Men denne teori betviles i dag av stadig flere. — Det finnes heller ingen bevis for at det foreligger noen følelsesmessig sammenheng mellom voldspornografi og voldsforbrytelser. Nei, men faktum er — det faktum som har foranlediget denne boken — at man i hedemordernes bibliotek fant en stor samling slik litteratur, og at den også var blitt lest og studert systematisk. Ian Brady brukte den både som «inspirasjonskilde» og til å indoktrinere Myra Hindley med. Faktum er også at efterspørselen etter de Sades «Justine» — som inngikk i biblioteket — har øket etter hedemordsprosessen. Det er intet bevis for at den bør forbyes. Men det krav som herefter ikke kan bortforklares, og som Pamela Johnson stiller med alt det ettertrykk hun kan prestere, er at man grundig og forutsetningsløst må utrede spørsmålet om årsak og virkning på dette område, og komme frem til en saklig avgjørelse «om det foreligger tvingende grunn til i lovs form å nekte utgivelsen av hårdkokt pornografi». «Kanskje kommer vi til den konklusjon at vi må ta enhver risiko for å sikre forfatterens frihet og hans rett til å bli lest — men vi har ikke rett til å ta det for gitt at det må være slik, uten å ha undersøkt.»

I Bradys og Hindleys tilfelle har man ikke rett til å se bort fra muligheten — kanskje rett og slett gå ut fra — at de ble påvirket av hva de leste. Pamela Johnson uttrykker en formodning om at en flodbølge av sadistisk pornografi kunne drive dem til en viss form for galskap, at den driver hele vårt samfunn til galskap. «Enten jeg har rett eller ikke, er det en forbrytelse og anti-sosialt vanvidd å nekte å undersøke spørsmålet.» Mange mener at enhver form for sensur er en trusel mot friheten. Pamela Hansford Johnson vil heller ikke gjerne at man skal gripe til sensur i flere tilfelle, hun tror mer på en selvansnering fra produsentsiden, både når det gjelder bokutgivelser og presse. «Selvherkernes tid er forbi. Er det en urmelig tanke at vi skulle kunne utøve en viss selvbeherskelse, hver og en av oss?» Men om det kan bevises en kausalsammenheng mellom lesning av voldspornografi og en viss art av voldsforbrytelser, ser hun intet unormalt i at man behandler fremstillingen av pornografi med samme restriksjoner som fremstillingen av giftpreparater og narkotika.

I vår tid er slike tanker ikke populære, fordi de altfor ofte tenkes og uttrykkes av tanke- og yringsfrihetens fiender. Men på den annen side: nesten alt det avgjørende som noensinne har vært gjort, har vært gjort i strid med rådende konvensjoner. Vi må ta opp til kritisk granskning den «extravagant subjectivism» som har vært vårt klima i et par generasjoner. Vi behøver ikke spekulere så meget på hva vi er i stand til å finne på, som på hvorledes vi handler. «Vi trenger å granske vår oppførsel, og vår oppførsel omfatter hva vi sier og skriver.»

Det er Ivan Karamasovs uødelige protest mot den kristne teologi: om barnets lidelse er prisen for sannheten, påstår jeg at sannheten ikke er verd en slik pris — det er denne protest vi må omskrive i den moderne religions termer. Vår tids gud er den totale frihet — kan denne frihet oppveie at et eneste barn blir torturert til døde? Hvilken pris, spør Pamela Hansford Johnson, er vi villige til å betale for å hindre at et eneste hjelpeløst barn blir pint ihjel? Visse restriksjoner av den kunstneriske utfoldelse? «Jeg besvarer ikke spørsmålet. Jeg spør.»

DE PASSIVE TILSKUERE

■ Mandag 31. juli ble vi også på en annen måte minnet om den dystre virkelighet. Da leste vi Thomas Breiviks kronikk i Arbeiderbladet om de aktive og de passive langhårete og merket av følgende:

«Det foruroligende er passivistene, de unge som har skrevet seg ut av samfunnet, som ikke vil reformere, men stiller seg likegyldig til tilværelsen. De setter seg som tilskuere til livet. Blir det for håtrengende, søker de hallusinasjonen ved hjelp av hasj og andre drugs. Hasj er ikke farlig i seg selv, stoffet gir ikke fysisk tilvenning, men man kan bli psykisk avhengig av den hallusinatoriske tilstand. Dertil åpner det som oftest vei for andre drugs som meskalin, som heller ikke har tilvenning, den ytterste konsekvens har LDS. Her søker passivistene den absolutte virkelighetssprengning. Det er et mål for dem å oppnå personlig sensibilitet overfor inntrykk. Religiøst ofte med vage forestillinger om zen-buddhismen og dens mystisme.

Passivistene nekter å la seg «innrullere» i et moderne, effektivt samfunn, de vil ikke gjøre seg til «slaver» av faste relasjoner til plikt og andre mennesker. De nedskriver sine fordringer til saneringsslum, og de mest nødvendige livsbehov. Ved

EN KLOVN

Man ferierer ved sjøen, tar en torsk dann og vann, henter gamle aviser på postkontoret og har ganske vidunderlig slettet ut minnet om de hektiske efterkonsiliære raserier. Det er det samme problem med den ene surrende fluen natterstider som det var en sommer i tredveårene, årepinner kan ennå knekke.

Alt er godt.

Plutselig en formiddag møter man noen katolske venner på butikken og blir glad for det. De bor på den andre siden av broen, visste vi ikke det heller? Neei.

De har en prest på besøk noen dager, det skal leses messe ute på skjærene hvor de holder til en morgen. Kommer vi? Så klart, vi er lykkelige, solbrente og lykkelige.

— Da henter vi dere med motorbåten vår, det går litt kvikkere, sier hun.

Vi er glade for det også. Uvitende og glade.

Og så skjer det merkelige. Da vi sitter på bryggekannten den avtalte morgen og dingler med bena, med ro i sjelen, hører vi en lyd akkurat som når fly går gjennom lydturen. Et slør av vanndamp og skum reiser seg foran hvert ansikt, øyeblikket etter er alt stille og en hvit plastbåt er så nær at vi kan røre den. Vi skal hentes.

Vi klyver ombord, jeg er allerede nervøs, så jo knapt at den kom. Andre båter kan man se i sundet på forhånd. Vi smiler til våre venner som har kom-

met for å hente oss, fryktelig snilt...

Zooooom... Vanndampen legger seg som en plastduk på munnen min og mitt rop høres ikke. Vi hvirvles gjennom to smale sund, passerer en lav bro, skyller vekk tre saktere båter — og er fremme der hvor messen skal leses. Med pram ville det tatt halve dagen.

Skjelven i bena ble jeg ført inn, lysene på bordet var tent allerede, presten sto foran vinduet og tok på seg messeklær med utsikt til fyret.

Jeg sa til meg selv at jeg aldri mer skulle komme så heseblesende til messe hvis jeg kunne unngå det. Maken til moderne forberedelse. Jeg slappet ikke av før Kyrie.

Neste uke var det messe der ute igjen, en annen prest hadde kommet innom. Jeg sa til mine kone: Vi ror. Ikke diskuter med meg om dette, vi ROR.

Vi rodde.

Denne gang skulle vi forberede oss på skikkelig katolsk vis, vi hadde nå vært katolikker fem måneder lenger enn våre venner. Det kunne merkes på slike ting. Ingen ting som erfaring.

Vi rodde.

Det var lenger enn jeg tenkte meg. Vi hadde motvind også. Jeg fikk gnagsår inne i hånden, ubchagelig. Litt vanskelig å forberede seg når man har gnagsår igrunnen.

Vi rodde.

— Vi kommer for sent, sa min kone. Guttene himlet. Ingen våget å si stort forresten. Jeg forberedte meg noe aldeles forferdelig etter hvert. Jeg ble så svelt, så svelt. Fikk vondt i ryggen.

Under broen gikk jeg på et undervannsskjær, skrubbet frem og tilbake under glade hyl fra noen tenåringer på land.

Til slutt gled vi inn til våre venners brygge.

Hadde de sagt: Du skulle latt oss hente dere — ja, da hadde det hendt saker og ting som hadde gjort det van-

skelig for meg i messen etterpå, det er sikkert.

Men de var gode venner, de smilte bare og sa noe om været. Presenterte presten, en engelskmann.

Da vi gikk inn, hvisket Bjørn:

— Sier ikke Skjema 13 noe om dette, da, pappa?

Jeg forsøkte å lugge ham, men han var for rask for meg.

ENGLAND

Den katolske presse i vårt land er uavhengig. Den både kritiserer og roser våre katolikkens virksomheter. Dette kan av og til være pinlig for de som har autoritet i Kirken. Vi kan ofte ikke gi pressfolkene tilstrekkelige opplysninger uten å bryte en taushetsplikt. Når jeg derfor ber dere om å støtte og lese katolske blader og aviser, kan jeg ikke love at dere alltid vil være tilfreds med det dere leser. Heller ikke er det sagt at alt som offentliggjøres i katolsk presse er nøyaktig og riktig. Alt jeg kan si er at våre katolske journalister arbeider hardt for å gi sine lesere fakta om dagens hendelser. De forsøker ikke å lure leserne ved å forsvare våre feilgrep. Dagens katolske blader inneholder ikke en samling av fromme historier, sier kardinal Heenan i et hyrdebrev.

MOSKVA — Patriarken av Moskva har sendt ut en oversikt for de ortodokse seminarer og akademier i Sovjet i forbindelse med studieåret 1967—68. Oversikten viser at det ennå er tre presteseminarer igjen i landet (i Moskva, Leningrad og Odessa) og to akademier.

Siden den annen verdenskrig er fem presteseminarer stengt av myndighetene.

hjelp av fortvilte, men ansvarsfulle foreldre og sosiale institusjoner er de velstandssamfunnets livsnytere, de skummer fløten av andres innsats.

De viser liten tilpasningsevne overfor skole og omgivelser. Man kan forstå at unge mennesker ikke trives i norsk skole, den er ikke særlig spennende. Men det er trist når en velbegavet, ung mann av min bekjentskapskrets ikke «orker» å ta artium. Han har vage forestillinger om kunstnerisk virke, det er felles for en stor gruppe av passivistene, de drømmer om å realisere sin høyspente følsomhet i dikt eller bilder. Ofte kan de under påvirkning av drugs gjøre sjarmerende ting, men de har liten sans for den innsats og det arbeid som kunst virkelig krever.

Passivistene rekrutteres fra over- og mellomklassen, ungdom som i sosial bakgrunn og med utdanningsmuligheter synes bestemt for ansvarsfulle stillinger i samfunnet. De nekter å ta opp dette ansvaret. Begrepet «langhårete» er mer mangslungent enn den ytre uniformering i klesdrakt og hårpyrd viser. Det omfatter de venstre-radikale provos, den store likegyldige skare av pop-dyrkere iblandet halv-kriminelle individer, og den beklagelsesverdige «menighet» av passivister. De første grupper

utgjør små sosiale problemer. Å re-sosialisere passivistene synes å være en håpløs oppgave, med sin negative og passive innstilling, utgjør de ingen direkte samfunnsfare. De skaffer politiet visse problemer i jakten på drugs, en jakt som ofte heiet frem av pressen, får en lett hysterisk karakter. Så lenge vår velstandsutvikling varer ved, er passivistene ikke noe stort problem for andre enn dem selv og deres nærmeste familie, de er halv-intellektuelle boms. Men skulle de økonomiske forhold endre seg, vil de utgjøre en ynkelig uskolert masse til plage for seg selv og sine omgivelser.

Passivistene er å beklage, men noe av beklagelsens rammer oss selv. Velstanden skulle gi oss et rikere og lykkeligere liv. Har den gjort det? Er ikke vår pliktfølelse og vårt sosiale instinkt som får oss til å dyrke gjenstandene fremfor de mer kompliserte verdier som skulle gjøre livet menneskeverdig?

Jo, lystspillet Livet er visst bare en drøm som surrer i badegjesters og annonsørers hoder.

En fager, uvirkelig drøm.

Broder Andreas.

EFTER OLSOK

På festdagen for hellig Olav leste vi i evangeliet følgende tekst: «Den som vil bevare sitt liv skal miste det. Men den som mister det for min skyld skal finne det.» Vi står her ved en grunnleggende tanke i kristendommen. Kristendommen er i grunnen bygget på et paradoks, en tilsynelatende motstridende tankegang hvor tap nærmest stilles som en vesentlig betingelse for å kunne oppnå seier. Og det påfallende er at det ikke bare her dreier seg om en teoretisk påstand, men om et faktum som bekreftes av selve kristendommens historie.

Kristendommen tar sitt utgangspunkt i et nederlag som øyensynlig bare kunne føre til fullstendig undergang. Da Kristus ble korsfestet, var det bare de færreste som enda ventet noe positivt resultat av hans gjerning. Men historien viser tydelig at enhver menneskelig beregning her slo feil.

Evangeliet ble forkynt likevel og vant mange tilhengere etter hvert, til tross for voldsom motstand. Korset viste seg å være et mer effektivt våpen enn sverdet, evangeliet hadde sterkere appell enn de gamle filosofier og livsanskuelser. Og da de første pionerer falt på sine poster, var den kristne religion allerede en kraft som stadig vant terreng i folks bevissthet.

Denne paradoksale utvikling gjen tok seg på en viss måte under kristningen av Norge. Kristendommens gjennombrudd her i landet ble først et faktum etterat hellig Olav hadde mistet livet i sin kamp for å få innlemmet Norge i Kristi rike.

Også her virket nederlaget det motsatte av hva mange hadde ventet. Olavs planer skulle forhindres, derfor ble han myrdet. Men neppe var meldingen om hans død kjent før befolkningen kalte ham en martyr for Kirkens og folkets sak. Dette bidro ikke så lite til kristendommens seier her i landet.

Disse overraskende resultater er ganske betegnende for Kirkens historie. Mange ganger har det vist seg at Kirkens styrke og fremgang ikke er fullt så avhengig av de forhold og omstendigheter som vi kanskje ville kalle vesentlige.

Nåden tar gjerne naturen til hjelp, heter det. Dette betyr blant annet at

de naturlige midler som står til rådighet for å fremme Kirkens sak, ikke på noen måte skal undervurderes av oss. Kirkens misjonsvirksomhet må da også støttes med alle brukbare midler, kulturelt, vitenskapelig, teknisk og rent materielt. Men selv om disse midlene kan være av uvurderlig betydning, så er de ikke tilstrekkelige.

Kirken er jo hverken bygget på et vitenskapelig, kulturelt eller økonomisk grunnlag. Den er ene og alene bygget på Kristus. Han er grunnvollen og med Ham står eller faller Kirken. Dette er en av grunntankene i kristendommen.

Det kristne fellesskap blir i evangeliet sammenlignet med et tre som Kristus selv danner stammen til og vi grenene. Og treets levedyktighet og vekst forutsetter at grenene danner en helhet med selve stammen. Og hvis Kirken skal utfolde seg etter det oppdraget den har fått, så er det nødvendig at ikke bare stammen, men også grenene viser seg tilstrekkelig levedyktige og fruktbare.

Hvorledes dette må virkeliggjøres har Kristus selv gitt oss svar på: Likesom grenene ikke kan bære frukt av seg selv men bare når de blir på treet, slik kan heller ikke dere bære frukt hvis dere ikke blir i meg.

Uten en fruktgivende forbindelse med Kristus er vi altså ikke i stand til å være fruktbare redskap i Kirkens tjeneste. Hvor forbindelsen med Kristus helt eller delvis er brutt hos de enkelte troende, betyr dette en svekkelse av Kirkens muligheter til ekspansjon.

Kirkens virkelige posisjon eller styrke må da heller ikke bedømmes ut fra det faktum at Kirken danner majoriteten i et bestemt land eller kanskje råder over massevis av praktiske hjelpemidler. Tvertimot. Det er godt mulig at Kirken står atskillig sterkere i et miljø hvor de troende danner en liten minoritet. Alt kommer her an på om Kirkens hode, Kristus lever i de enkelte lemmer på Hans legeme.

Når det gjelder Kirkens misjonsvirksomhet kan det diskuteres meget om metoder og midler. Det som imidlertid ikke kan diskuteres er at de troendes holdning under alle omstendigheter må være en verdig og klar representasjon av selve Kristus.

Hellig Olav forsøkte i sin tid å

gjennomføre de kristne idealer med midler som fremdeles alt for sterkt var preget av en ikke-kristen kultur. Men han var konsekvent i sin holdning og satte livet på spill for det han så som sine idealer. Og der sto han Kristus nær.

I vår tid er det ikke noen særlig fare for at vi bruker vold for å fremme evangeliet. Men det kan tenkes at vi glemmer hvor det først og fremst

kreves en innsats av oss. Kanskje stoler vi vel meget på midler som i og for seg ikke strekker til, mens vi undervurderer betydningen av en kristen livsvandel som uttrykk for det budskapet vi vil meddele andre.

Og dette siste må være grunnlag for enhver form for apostolat, mens en forsømmelse i så henseende aldri kan forsvares.

CATHOLICA

Når man ser på de store arbeidsoppgaver som Kirken står overfor i de nordiske land idag, er det to ting som kan gjøre en mismodig: i hver vår nasjonale gruppering er vi altfor få, og har altfor begrensede ressurser. Det kunne dempe mismotet betraktelig om vi oftere tenkte på hva vi er *tilsammen*. Da er vi hverken særlig få, eller omgitt av altfor trykkende grenser for våre arbeidsmuligheter. Men ennå har det vært altfor få initiativer for å utnytte nordiske katolikkers slektskap, sproglig og mentalitetsmessig, i et felles, byggende arbeide.

Desto mer gledelig er det å notere at Danmarks vel innarbeidede og høyt an-

(Forts. n. side)

te katolske tidsskrift *Catholica* nu har rutt landegrensene ved å gi sin redaksjon i norsk-dansk sammensetning. F. o. m. nevrende årgang er *Nils Heyerdahl* tid inn i redaksjonen som norsk redaktør. Det innebærer en vilje til å utvide medarbeiderstaben, så tidsskriftet i høyere grad kan bli et *nordisk* tidsskrift. For vårt kommende er det særlig viktig: vi har ikke — som våre svenske venner — noe *redo* som forum for katolske skribenter; vi vil *Catholica* fylle det åpenbare behov som her har vært til stede. Denne nye utgave innebærer også en forpliktelse: Et godt tidsskrift fortjener langt flere norske lesere, og vil sikkert også få det terhvert som tidsskriftet får tydeligere karakter av å henvende seg også til norske tolikker. Men samtidig må det undertrykkes at *Catholica* ikke bare sikter mot et esoterisk katolsk leserkrets. Det inne-

holder så meget verdifullt artikkelstoff om teologiske og almenkulturelle emner at det vil interessere våkne lesere uansett konfesjonsgrenser.

Det gjelder i særdeleshet sist utkomne nummer, et dobbeltnummer med en omfangsrik artikkelseksjon om Bultmann og debatten om avmytologisering. Denne diskusjonen har ført med seg ganske høye bølger i danske katolske kretser, og hos enkelte av artikkelforfatterne merker man nok en viss polemisk tone som må forstås på en dansk bakgrunn. Men også for oss som har kunnet glede oss over andedammens fred langt fra slike opphetede kontroverser, er disse artiklene i høy grad tankevekkende og opplysende. Fremragende teologer står for presentasjonen: Pastorene Hubert Messerschmidt, Kaare Osorio og Lars Messerschmidt, og patrene H. Roos og V. Duclos. Prisen tar Hubert

Messerschmidt med en usedvanlig klar og engasjert artikkel, skrevet både med innlevelse i Bultmanns egentlige anliggende og sympati for hans troskamp, og samtidig med refleksjonens fruktbare avstandsperspektiv. Det er et komplisert stoff, men artikkelen er forløsende enkel i sin form. De fleste av oss har det anderledes: Vi skriver gjerne om enkle ting på en innviklet måte, kanskje i en i og for seg riktig følelse av at det enkle alltid rommer de ugjennomtrengeligste dybder. Det er bare alderens visdom som gir kraft til å skrive enkelt om det enkle, slik at dybdene ikke tilsløres av innviklede fraser, men avdekkes for et blikk som lodder stadig lengre ned i dem.

Kaare Osorio skriver med videnskape- lig soliditet om Bultmanns avmytologiseringsprogram rent generelt; og Lars Mes-

(Forts. siste side)

PATER IVENS 50 ÅR

Den 23. i denne måneden fyller sognepresten i Maria- kirken på Stabekk, pater Ant. Ivens S.M. 50 år. Han er en avholdt prest, han er formann i bispedømmets liturgi- kommisjon og han er en kirkebygger, siden han dro nordover i 1953 har han vært direkte ansvarlig for to nye kirker, på Hønefoss og på Stabekk. Kanskje blir et kapell på Eiksmarka hans byggeprosjekt nr. 3 i Norge.

Pater Ivens kommer fra Holland og en stor familie, da hans mor og far hadde gullbryllup var det samlet 60 barn og barnebarn. Selv ble han etter utdannelsen presteviet i 1946, var et år i Bergen og derefter fra 1954 til 1958 i Hønefoss. Til Stabekk kom han i 58.

— Jeg glemmer aldri den tiden da byggearbeidet sto på plass, sier han nå. — En dag ringte byggeformannen og sa: Jeg må ha Deres underskrift for å bestille en dimaks 83. Den må bestilles flere måneder i forveien. Værsgod, sa jeg, og krev under. Jeg ante ikke hva en dimaks 83 var, kunne vært en jernbanebro for den saks skyld.

Dimaks 83 kunne selvfølgelig by på problemer, men de ble løst likevel, skulle vi tro, stillferdig og klokt. I dag venter paristene en ny prest til Stabekk og har en livlig virksomhet åndende med speidere, ministrantgruppe, Marthaforening, regionsundervisning osv., osv.

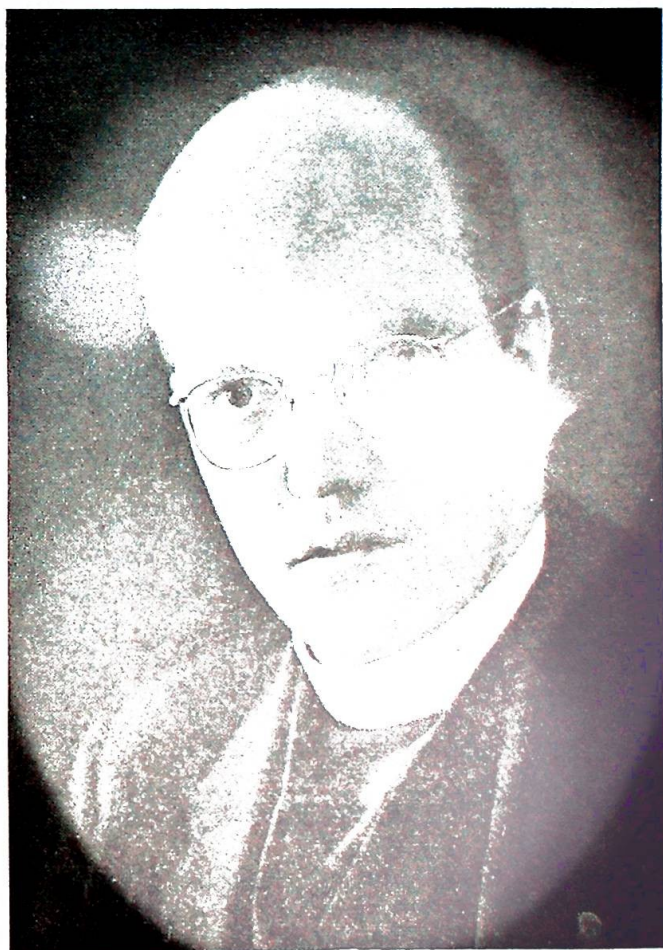
Og overalt merket man pater Ivens rolige, beherskede tone. En god prest som mange sender hilser og varme tanker på 50 års-dagen.

— Er De ikke fanatisk på et eneste felt, pater?

— Jo, når det gjelder gregoriansk musikk.

Sier den jubilerende formann i liturgikommisjonen.

Rg.

PASTOR d'AUCHAMPS ROMREJSER

ROM - ASSISI, 22. sept. — 6. okt. 15 dage - FLY. D.kr. 1275.

Program over turene og alle opplysninger:

Statsaut. revisor Erik Schwartz & frue, Ø. Farimagsgade 18, Kbh. Ø. - Tlf. ØRBRO 464X.

SANKT ANNÆ REJSER

KULTURPERLER ROM - FIRENZE, 29. sept. — 13. okt. 15 dage - FLY. D.kr. 1275.—.

Program over turene og alle opplysninger:

Lærerinde Annie Rastrup, Amagerbrogade 45, Kbh. S. - Tlf. SU 86.

DEN KATOLSKKE KIRKE OG REFORMASJONSJUBILEET

Til den norske feiring av reformasjonsjubileet i høst er den katolske biskop Hans E. Martensen innbudt til å holde en forelesning om «Reformasjonens økumeniske betydning». Dette synes å falle enkelte lutherske kristne tungt for brystet, og bibelskolelærer Even Fougner skriver i «For Fattig og Rik» (28. mai) at «invitasjonen er til skam for den sak en jubilerer for, til skade for den jubilerende kirke, og vil skape langt mer strid enn den vil skape enhet».

Det gir i sannhet grunn til forundring at det 450 år etter Luthers reformasjon gis lutherske kristne som er så lite lutherske. De synes å ha glemte at tanken på å stifte en «ny» kirke var Luther fullstendig fremmed. Man kan endog med full historisk rett si at Luther selv aldri tilhørte noen «luthersk» kirke. Luthers kirke var den katolske kirke, og hele hans livsgjerning har gått ut på å reformere denne kirke ved en evangelisk fornyelse av den. I stedet for å bli

hørt ble han av sin kirke støtt ut i det ytterste mørke. Allikevel vedble Luther å betrakte også den romerske kirke som Kristi kirke, selv om han ble drevet til å avsky pavestolen som selveste Antikrist.

I dag er det voksende tegn til at den katolske kirke begynner å lytte til hva Luther hadde å si. Den som har fulgt med i hva biskop Martensen ved forskjellige anledninger har skrevet — f. eks. i Festskriftet til professor Skydsgaard — vil vite at han nettopp slår til lyd for at også den katolske kirke kan ha noe å lære av Luther. Dette vil han sikkert si oss når han kommer til Oslo. Men dette ser det altså ut til at enkelte lutherske kristne ikke vil like å høre ved en slik anledning. Når vi nå endelig, etter 450 år, kan feire et jubileum for Luther der hans egne intonasjoner begynner å bli hørt i

(Forts. n. side)

MEETING POINT

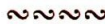

«Tenk på den chansen de går glipp av — de burde sendt oss i farver.»

(Ryan, Catholic Herald — kommentar til en TV-diskusjon mellom katolske og anglikanske prester i London nylig.)

Blyvinduer
Glassmalerier

til kirker og kapeller

G. A. LARSEN

ETABL. 1885

kunst- og bygningsglassmester
Speilfabrikk

NORDAHL BRUNS GATE 7, OSLO

velg riktig tobakk

mild og moden
aromatisk og velsmakende
SKANDINAVIAS MEST SOLGTE TOBAKK

TIEDEMANN'S GUL

den kirke som engang støtte ham fra seg, og der en katolsk biskop ved selve jubileet blir innbudt til å tale om dette, så blir en slik innbydelse betegnet som en skam og en sviakt av reformasjonens program! Dette er forunderlig, og roper en beklagelig mangel på kjennskap til Luthers egne tanker og hensikter.

Heldigvis gis der også lutherske kristne som ser litt større og mer luthersk på reformasjonens økumeniske oppgave i dag. En av dem er teologen Heinrich Bornkamm, som i et lite skrift om «Das bleibende Recht der Reformation», nettopp peker på hvordan Luthers reformasjonsprogram overfor den katolske kirke i dag er mere aktuelt enn noensinne. Men hvordan skal Luthers egne hensikter kunne virkeliggjøres hvis lutherske

kristne i reformatorisk selvtilfredshet ikke vil ha noe med den katolske kirke å gjøre, og ikke engang vil høre hvordan denne kirke i dag stiller seg til Martin Luther?

Bornkamm gleder seg over at noe skjer i den katolske kirke i dag, som gjør at situasjonen ikke lenger er den samme som for 450 år siden. Ennå er avstanden stor mellom lutherdom og katolisisme, men, sier Bornkamm, vi opplever i vår tid — ikke uten innflytelse fra reformasjonen selv — mange tegn på fornyelse i den katolske kirke. Den kontakt mellom katolske og lutherske kristne som dette innbyr til, gjør det mulig «å verdsette Luther bedre enn før, og å prøve hans teologi ut fra dens sannhets-innhold. Hvis vi ikke var i stand til oppriktig å glede oss over dette, ville vi ha mistet forståelsen for reformasjonens opprinnelige mål, Kristi kirkes fornyelse».

Dette er ord som visse lutherske kretser her hjemme bør ta opp til overveielse.

FYRINGSOLJE

brukes av

St. Olavs kirke	}	Oslo
Bispegården		
St. Joseph's Institutt		
Vor Frue Hosp. Nerveavd.		
St. Dominikus kirke		
Lunden Kloster	}	Arendal
St. Elisabethsøstrenes Pleiehjem		
Sta. Katarinahjemmet		
St. Franciskus Kirke		
St. Franciskus Hosp.		
St. Pauls Kirke	}	Bergen
Vår Frue Kirke		
Marias Minde		
St. Franciskusøstrenes Moderhus		
Øyenklinikken		
St. Josephs Hosp., Drammen	}	Hammerfest
St. Torfinns Klinik, Hamar		
St. Elisabeth Inst.		
St. Mikael's Kirke		
St. Mikael's Prestegård		
St. Theresia Hosp.	}	Hønefoss
St. Franciskus Hosp.		
St. Magnus Kirke		
St. Magnus presteg.		
St. Elisabeth Hosp.		
Vår Frue Kirke	}	Tromsø
Bispegården		
St. Olavs Kirke,		
Bispegården		
St. Olavs kirke		
St. Olavs Prestegård	}	Tønsberg
St. Olavs Klinik		

Ved bestilling av olje:
Oslo 68 34 60 - Service 68 34 69

HYBEL

Min datter, som studerer på Blindern, ønsker hybel i Oslo fra 1. september.

Lektor Øistein G. Brodersen,
Berg landpost, Halden.

Menighetspleien

har midlertidig sitt kontor på St. Josephs Institutt hver onsdag fra kl. 11—12.

Oslo Katolske Bibliotek

Akersvn. 5, Oslo - Tlf. 20 72 26

Åpent hver dag unntatt lørdag kl. 11-13

Mandag—Onsdag—Fredag også fra kl. 17—19.

KATOLSK
INFORMASJON

Studiebrev.

Skriv etter prospekt.

P.boks 3664 gl.b. Oslo 1.

Det er et nødvendig arbeide, formidlingssjefen ved Arbeidskontoret i Oslo, Harald Gunvaldsen har sagt det slik: «For å få en effektiv betjening av utenlandsk arbeidskraft, trenger vi et sentralt kontor til å ta seg av disse arbeidssøkende».

Vi burde visst være litt stolte over at det er en organisasjon oppnevnt av vår biskop som forsøker å drive en slik betjening.

At Caritas Norge av og til står overfor det faktum at nordmenn kan være noe skeptiske når det gjelder utlendinger er det imidlertid ingen grunn til å legge skjul på. Pastor Tøxt skrev nylig i «Liberal Perspektiv» disse ord om de menneskelige aspekter ved innvandring av fremmed arbeidskraft:

«Norske arbeidsgivere skriker ofte opp om mangel på arbeidskraft. Presenterer en dem så for utenlandsk arbeidskraft er plutselig mangelen ikke så stor lenger. Jeg kan forsikre at det er ikke lett å få ansatt utlendinger i norske bedrifter. Arbeidsgiverne eller formennene på arbeidsplassen vil ikke ta det bryderiet å måtte anstrenge seg litt ekstra en stund for å innføre disse utlendingene i den nødvendige terminologien på arbeidsplassen. Her nytter det lite å appellere til noen form for humanisme. Her er det kun «hard business». I Tyskland var bedriftene innstilt på å måtte ta dette bryderiet og det fikk de 100 % igjen for. Mangelen på arbeidskraft er nok ikke kritisk nok her hjemme enda til at bedriftene vil ta denne ekstra byrden på seg. For eller senere vil de nok bli nødt til det. Men jeg vil gjerne ha tilføyd at er en utenlandsk arbeider først kommet inn i

(Forts. neste side)

«Bær hverandres byrder», Gal. 6,2.

CARITAS

Oslo bispedømmes sosialarbeide.

Send din gave til:

CARITAS, Fagerborggt. 17, Oslo 3.

Telefon 69 30 15

Postgiro 202 088 - Bankgiro 40/42.696

Kontaktklubben
for eldre og enslige

åpent hus hver onsdag kl. 11—15,
i Europahjemmet, Fagerborggt. 17 II,
Oslo 3.

en bedrift er det ikke snakk om noen form for diskriminering.

Hvordan folk ellers er innstilt overfor utlendinger, får vårt Caritaskontor noe føling med når det gjelder å skaffe disse leilighet eller hybler. I seg selv en vanskelig ting, men dobbelt vanskelig når det dreier seg om utlendinger. Så snart en utleier får høre at det er en utlending som søker, oppstår det en masse forviklinger og svaret er som oftest negativt. En får jo konkludere hva en vil av dette, personlig synes jeg det er noe symptomatisk for meningmanns innstilling.»

ANDRE OPPGAVER

Det er helt misvisende å stoppe med dette når det gjelder Caritas Norge og dens virksomhet. De gamle i Oslo-menighetene møtes hver onsdag i de hyggelige lokalene i Fagerborggaten 17, og det foregår en livlig klubbvirksomhet der av polske, ungarske og italienske trosfeller.

Rådgivning foregår visst nesten døgnet rundt fra den ørlille stabens side, enten det nå gjelder norske skje-

maer, erstatningssaker, ekteskapsproblemer eller andre ting. I det hele tatt, det rådgivende arbeide i videste betydning er et avgjørende uttrykk for dagens Caritas-virksomhet.

Dessuten har pastor Taxt sine fremtidsplaner:

— Vi vil gjerne komme igang med et skikkelig sosialt arbeide for gamle og syke, i nært samarbeide selvfølgelig med Fransiskushjelpen. Vi håper engang å få råd til å kjøpe dette huset og bl. a. åpne lokaler for fremmede sjøfolk her, Caritas har jo også overtatt sjømannsarbeidet i bispedømmet.

— Ellers har vi planer om å få to, tre lønnende sosialarbeidere som kan bo fast her. Vi tror arbeidet i det lange løp bare kan drives på en slik basis.

— Men til alt dette trenger dere hjelp og støtte også av norske katolikker? Dere klarer dere ikke bare med de ellers kjærkomne bidrag til driften som kommer inn fra utlandet?

— Nei, vi trenger all den hjelp vi kan få. Vi har mange oppgaver — og vi må bære hverandres byrder.

BARBRO ALVING (Forts. fra side 235)

hører til misjonen, dels fordi de er utlendinger.

Det drives en intens katolsk hjelpevirksomhet i dette Bihar hvor brønner tørker vekk, barn dør av underernæring og byer synker ned i sultens dype apati. Den ledende i arbeidet er pater Robert M. Donahue SJ, en lang, benet amerikaner som har effektivitet skrevet tvers over det vennlige ansiktet sitt.

Hjelpevirksomhet har man alltid syslet med: Bihar hører til Indias fattigste og dårligst administrerte stater, en stat hvor folket alltid har fått lide for korrupsjon, skumle politiske manøvrer og dårlig styre i det hele tatt. Nå — i den nåværende katastrofesituasjon — er virksomheten vesentlig øket.

—Vi har bygget ut våre normale hjelpeaksjoner med alt vi kan komme over, penger, gaver og personlig innsats. Det gjelder fremfor alt å skaffe og distribuere proteinrik mat til barna. Det vi tar sikte på, er på den må-

KRISTIANSAND S.

ALT I SKILT

Elektro-teknikk
Industri - Militær
Skip - Sykehus
Reklame - Varemesse

Gravør Trygve Køhn
Kristiansand S.

ARENDAL

HYBEL ØNSKES av ung katolsk dame ansatt ved Rikstelefonen i Oslo fra september 1967.

Kari Johansen,
Laurits Andersensgt. 12, Lillehammer.

ARENDAL

<p>OLAV SLAATTENE Blomsterforretning. Begravelsesbyrå</p> <p>Tlf. 21 958 Havstad, Arendal</p>	<p>J. E. PEDERSEN & CO. A/S Arendal</p> <p>Kjøttforretning</p> <p>Tlf. 2360</p>
--	---

ADEL ELLEFSEN
Aut. Installasjonsforretning

Tif. 21 756 - Arendal - Tif. 22 460

BYGGMESTER HANS NILSEN

Neset 362
Arendal
Tif. 22 647

SHELL — ARENDAL

TELEFONER:
Kontor 22 013
Anlegget 21 848

DRAMMEN

GUSTAV THIELEMANN
Pølse- og hermetikkfabrikk

Tif. 83 41 84 - DRAMMEN

Utstyr for leger og sykehus

Drammen Bandageforretning
Øvre Storgt. 7 - Tif. 83 11 71

TYRILYS ^{A/S} TYRI FABRIKKER
Drammen

Har også landets eneste bivokspresseri

GUSTAV BØHM & SØN A/S
Bakeri og Konditori
Drammen

ten å redde i første omgang 40 000 barn fra underernæring eller direkte sult. Vi har 37 skoler som fungerer som hjelpesentraler, derfra drar våre folk ut på feltet Dessuten prøver vi å gi arbeide til folk, med mat som betaling. Vi har muligheter for å sette 16 000 i arbeide, det betyr hvis man regner med deres familier at omkring 80 000 får det mest nødvendige.

Så langt pater Donahue.
Dertil kan tillegges noe som kanskje er det gledeligste ved hjelpe-

virksomheten i nødens Bihar. Det finnes mange organisasjoner og samfunn igang her — og de arbeider hånd i hånd. Det finnes kirkelige og profane, katolske og protestantiske, folk fra den engelske hjelpeorganisasjonen Oxfam, den amerikanske Care, National Christian Council of India, Catholic Charities og den indiske Bihar Relief Committee for bare å nevne noen. Og som sagt, man arbeider i en ånd av praktisk økumenisme, det drives samarbeide, man gir hverandre

håndsrekninger, forråd og annet når det trengs, man legger tilsammen opp slagplaner i kampen mot sulten.

Det som man opplever i byene når man ser elendigheten og all denne frivillige hjelp, vil jeg uttrykke slik: Kristus er svaret, med ham kommer barmhjertigheten inn i menneskenes verden — men de kristne har gudskjelov ikke monopol på barmhjertighet. Side om side med de kristne strever mennesker «av god vilje».

TÅSEN BOK OG PAPIR A/S ERLING THORNE

Kaj Munks vei 41, Oslo 8
Tlf. 23 02 40

SØREN HANSEN Kolonialforretning

Langes gt. 6 - Oslo
Telefon 20 37 24

T. S. JACOBSEN

BEGRAVELSESBYRÅ

Ullevålsvn. 1 - Oslo

Tlf. 20 79 06 - 20 79 05
Privat 55 77 87 - 69 43 72

Byggevarer - Beslag - Ovner
Verktøy - Fliser - Linoleum
Tapeter - Farvehandelvarer
Kjøkkenutstyr

THIIS & CO. A/S

Haakon VII's gt. 1, Oslo
Sentralbord 41 77 30

NORENBERG & CO. A.S

MARGARINFABRIKK

OSLO

Leverandør av den bekjente
«NOCO» margarin

C. Tennant Sons & Co. A.s

Tollbodgaten 27 - Oslo - Telefon 42 18 94

E. Sunde & Co. Røeleggerbedrift A/s

Varme- og sanitæranlegg

WISBECH

AKTIESELSKAP

MAJORSTUA - OSLO
MASKIN- OG ELEKTROTEKNISKE
FABRIKKER

THRONSEN & CO. BOKTRYKKERI

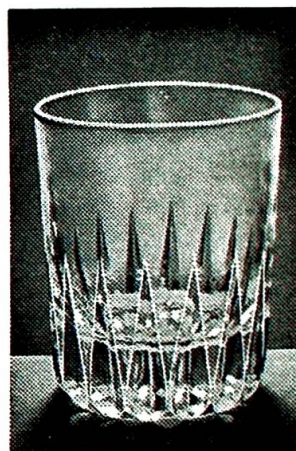
Bernb. Getzgate 3 b, Oslo
Telefon 20 40 02 - 20 70 02

E. M. JACOBSEN Bakeri & Conditori

Akersgt. 67

Et godt tilbud!

«On The Rocks» glasset
„Portofino“

Laget av tindrende klart glass.
Snobbete i utførelsen og stø i formen.

Et alle tiders all-round glass.
Pris pr. stk. kr. 3.50.

Vi sender over hele landet mot postoppkrav.

Walligani

Stortingsgt. - N. Slottsgt.
Vikaterrassene.

OBS: Bestilling på abonnement, annonser, og henvendelser vedrørende adresseforandring, kontingent o. l. bes vennligst rettet til bladets ekspedisjon: St. Olav Bokhandel, Akersveien 5, Oslo. Tlf. 20 72 48.

FÅR VI DEN?

Berlin-festivalen har som festivaler flest budt på likt og ulikt. Til det beste hører tydeligvis en fransk film som allerede er utropt av internasjonale katolske film-instanser som et mesterverk, debutanten *Claude Berri's* «Den gamle mann og barnet», der den aldrende *Michel Simon* — en av de store fra tredve-årenes gullalder i fransk film — får et strålende *come-back*.

Filmen er selvbiografisk: Berri, som er jøde, ble under siste krig sendt bort på landet av sine foreldre, som fryktet deportasjoner. De plaserte den ni-årige gutten hos en gammel bonde og hans hustru i nærheten av Grenoble, og skjulte for pleieforeldrene at gutten var jøde. Det kunne de ha grunn til — bonden var «jødehater». Nødtørfdig belært i Fader-vår ble barnet utgitt for katolikk, som de fleste andre franske barn. Bonden og hans kone blir glad i gutten som om han var deres egen, og Berri avslører jødehatets absurditet som kanskje ingen har gjort det før, ved å stille den abstrakte jøde-hetsen under Petain-regimet opp mot den erfaringen de tre menneskene gjør simpelthen ved å leve sammen og holde av hverandre. Gutten elsker pleieforeldrene, og tidlig modnet av de fire krigsårene gjennomskuer han bonden Pépés anti-semittiske floskler, ja nyter det som en ironisk lek å provosere den gamle til utfall mot mennesker han aldri har møtt.

Efter invasjonen kan hans egentlige foreldre hente ham igjen, og Pépé og hans kone får aldri vite hvem de egentlig hadde herberget. Det er et livets korrektiv til propagandaen *Claude Berri* har villet lage, i en film som tydeligvis blir en av årets store begivenheter på lerretet. Dagbladet «Politiken»s kyndige film-medarbeider *Herbert Steintal* skriver blant annet fra Berlin:

«Berris film virker så berigende, fordi den spiller på mange vidt forskjellige

Lille Alain Cohen og Michel Simon.

strengte. Med humorens våben bekjemper og avslører han hele stupiditeten i den gamle mands jødehad. Men den gamle mand og barnet er samtidig et bevægende smukt og ægte billede af en drengs barn-dom og hans flygtige møde med naturen. Her findes lighedspunkter med den unge Truffaut, og i den lunerige skildring af den landlige idyl er der scener, der får en til at tænke på Jean Renoirs store illusion om frokost i det grønne.

Når den bliver en så bevægende oplevelse, skyldes det ikke mindst den lille Alain Cohens spil som *Claude* og *Michel Simons* som *Pépé*. *Alain Cohens* overbevisende ægte præstation kan kun sammenlignes med *Jean-Pierre Léauds* i *Truffauts* «Ung flugt». *Michel Simon* har simpelt hen aldrig været bedre end her som den krakilske, uendeligt naive bonde. Lige så festlig han er i sine ustyrlige udbrud, lige så ægte fri for enhver form for

føleri er hans ømme scener med drengen. Ved siden af *Vigos* «*l'Atalante*» er det hans mesterstykke.

Det er år og dag siden, jeg har hørt mage til entusiastisk jubel som den, der i aftes slog *Michel Simon* i møde, da den gamle kunstner med den lille *Alain Cohen* ved hånden trådte ind på scenen efter filmen. Den talentfulde instruktør *Claude Berri*, som også var til stede, var så overvældet, at han havde svært ved at holde gråden tilbage.»

Når får vi den?

brm.

CATHOLICA (Forts. fra side 239)

serschmidt og *V. Duclos* prøver programmet på sentrale nytestamentlige tekster, den første på tekstene om Jesus som stiller stormen, den annen på beretningen om himmelfarten — den første med negativt, den annen med et betinget positivt fortegn. Det er en meget lærerik konfrontasjon.

For katolske intellektuelle — enten de har et formelt akademikerstempel eller ikke — er *Catholica* en uunnværlig kilde til informasjon og fordypelse. *Bultmann*-nummeret er den beste anbefaling det kan gi seg selv overfor den norske leserkrets som det nu håper på å nå.

Lars Roar Langset.

CARACAS — Den fjerde latin-amerikanske Caritaskonferanse understreket sterkt nødvendigheten av en sosial og næringspolitisk revolusjon i Latin-Amerika.

ST. OLAV

KATOLSK TIDSSKRIFT FOR RELIGION OG KULTUR

Ansvarshavende redaktør: Åge Rønning.

Faste medarbeidere: Hallvard Rieber-Mohn O.P., Helge Erik Solberg, Gunnar Magnus og Jan Cato Mollestad.

Redaksjonens adresse: Akersveien 5, Oslo 1, telefon 20 72 26.

Redaktøren privat 28 01 04.

Ekspedisjon og forlag: Akersveien 5, Oslo 1.

Kontortid 9—16. Lørdag 9—14. Telefon 20 72 48.

Abonnement (direkte ell. gjennom postkontorene). Kr. 25 pr. år, kr. 12.50 pr. ½ år. Utlandet kr. 30.

Annonser: 10 dager før utg.dagen 24 nr. årlig. - Postgiro 153 21.